

"De zieligste artiest van heel Friesland (deel 1)"

IK BEN DE ZIELIGSTE KUNSTARTIEST VAN HEEL FRIESLAND ZEGGEN ZE, BOEHOEHOE...(DEEL 1)

Oldeboorn, 1998. Fred van der Wal

U zegt niemand te kennen uit de evangeliese zowel als de reformatoriese wereld die enige waardering opbrengt voor Uw kunstenaarschap, ondanks meer dan 350 groeps- en eenmans tentoonstellingen in Nederland, Zweden België, V.S., Duitsland, Engeland en Frankrijk, gedurende meer dan dertig jaar en een slordige 200 verkochte schilderijen en te keningen aan de overheid en aan particulieren en nog veel meer exem plaren grafiek. Hoe rijmt U dat?

Ten eerste hoeft er in de moderne dichtkunst helemaal niets meer te rijmen annou vandaagdedag, ten tweede is het niet elke dag Sinterklaas (ook niet voor mij als geniaal kunstenaar!) en al helemaal niet in dat hypokriete handenklappende E.O. hallelujaland van lik me reet, waar de onbenullige families zoetsap en achterklap de dienst uit maken en ten derde valt er van de evangeliese medemens weinig tot niets te verwachten op het kulturele vlak want het zijn kultureel analfabeten, die nog nooit iets gepresteerd hebben op het gebied der kunsten.

Ik heb dit meer dan eens als alleen zalig makende heilsboodschap te pas en te onpas verkondigd aan het eigentijdse dapper reli-gospelende luidruchtige, schreeuwerige, maar voor al oerdomme evangeliese ge haktballenvolkje, maar dat wordt me niet in dank afgenomen door die ondankbare kwispelende honden en ongelikte honingberen.

Ze blijven liever zwijmelen bij die gereformeerde kitsch van Rien Poortvliet en de kalenders van Anton Pieck of de namaak 17-e eeuwse kitsch van Henk Helmantel.

In goed Nederlands; Real Christian Artists!

Het is U wellicht bekend hoe evangelieser of gereformeerder men is, des te akultureler de toch al onnozele, oppervlakkige belangstelling van deze zeer oninteressante bevolkingsgroep en daar is niets aan te veranderen, dat is kwijnen met de kraan open, dus daar moest ik maar niet aan beginnen, dat is monnikenwerk.

In 1998 heb ik na 23 jaar de evangeliese beweging te vuur en te zwaard (in mijn ene hand de Bijbel in de andere hand een machinegeweer, naar goed Amerikaans voorbeeld) te hebben verdedigd tegenover de ongelovige, volkomen los geslagen kollemaatjes, maar nu toch eindelijk berustend in dit onomkeerbare natuurverschijnsel, de pijp aan Maarten gegeven en de immer zo opgewekte relikkiers minzaam glimlachend de rug toe gekeerd, doch niet na ze een schop onder hun hol te geven.

De obligate, zalvende glimlach is niet van die koppen af te branden!

Zelfs niet met een vlammenwerper!

Ze kunnen me allemaal mijn rug op en bij mijn buik er weer af!

Kent U trouwens dat heel herkenbare verhaaltje van Carmiggelt, waarin een oververhitte, hard voor zijn dagelijks brood sappelende kroegbaas (Martijn) met veel te weinig gekwalificeerd personeel tegen de waarheid (Misja) wanhopig uitroept met ten hemel geheven handen tijdens het veel te druk bezochte piek uurtje: "Ooohhh...wee mij, ach, och, ware ik maar dominee g worden in de zwarte kousenkerk, had ik tenminste nog een eerste graads salaris, gratis zwarte sokken, Hoge Hoed om het reli konijn uit te toveren en hoefde ik wat minder wizen of liters pils te tappen of naar die verschrikkelijke klanten met hun ouwehoer sijk verhalen te hoeven luisteren tot zes uur in de ochtend wanneer een nor maal mens al lang omvalt van de slaap!"

Maar de meeste dominees die ik gekend heb, dachten waarschijnlijk bij het aan schouwen van het saaie, slaperig uit de ongewassen zondags ogen kijkende vrome, hypokriete kerkvolkje alleen maar: "Was ik maar kroegbaas, dan hoorde ik heel wat meer schuine bakken en nog meer scabreuze opmerkingen, waren er heel wat literjes schuimend pils voor die rond borstige barvliegen meer te tappen in plaats van lauwe, dood bier uit een lekkend flesje Skol, merk hoofdpijn paardepis van de plaat selijke kruidenier die halve kroonkurk, die de inhoud misschien van de bierflesjes zelf in een onbewaakt ogenblik heeft vol geseken en dan viel er tenminste na afloop bij het tellen van de dagomzet door de waard nog wat te lachen ook!"

Wat denkt U als buitenstaander dat zo'n dominee in pakweg pak 'm beet, Stanzi, zo'n plaats als Heerenveen, in het westen des lands Heere Jezusveen genaamd, waar nooit iets gebeurt, behalve brandstichting, messentrekkerijen, verkrachten, een potje incest, want welke echte man en goede vader wil als E.O. kijker niet zijn eigen dochters verkracht en...-It's all in the Bible, man!-moordpartijen, overspel en winkeldiefstal len, allemaal wel niet voor gore seksuele aberratieve ranzige smeerlap perij hoort in zijn spreekkamer tijdens het pastorale twaalf uurtje als zijn zeven kindertjes een verdieping lager elkaar bij wijze van gezins therapie met gehaktballen en gaar gekookte aardappelen bekogelen?

Nou, dat tart Uw stoutste verbeelding heb ik zelf gehoord uit menig zoet gevooid duchtig door de ochtendsherry gesmeerd wulps dameskeeltje en zelfs de smetteloos witte, onbevekte, schuldeloze houtvrije, maagdelijke, paginas met die net als mijn zwarte verleidelijke nylons zacht glanzende schuld bewuste diepdruk of offset letters van de kon takt advertenties in dat bekende, fel realisties banale sexblad Candy zouden omkrullen met rode oortjes van schaamte!

Er wordt in het konfessionele vooronder wat afgelikt, gebeeft, gereet keesd, gekontlikt, ingenaaid, opgezopen, gekutkaasd en zelfs bij tijd en wijle, woeste, obscene, dierlijke, puur heidense genots- en genoegens kreten geslaakt (RABIERELULLLLLLL!!!) om stoom af te blazen in duo, trio en quatro verband tussen de klam me lappen en tijdens het neuken in de keuken als de vlam in de pan slaat om zes uur in fijn christelijk Nederland!

Hoe gereformeerder, hoe geiler, zo luidt het spreekwoord!

De vette spetters en grijs witte kwakken met groene pitten zitten in de vitrage en tegen het plafond!

Ik ken van heel dicht bij die evangeliese, donkerharige, voor sommige dominees en andere padvinders fluiten die niet veel gewend zijn en de categorie minder kieskeurige mensen dan waartoe ik behoor, een niet geheel en al onaantrekkelijke dame van ver in de veertig, op die leeftijd als ze op d'r lui hun meest vrijgevochten van Godt en Gebod los gezong en hoogtepunt, zo vlak voor de meno pauze, als ze nog even een punt willen zetten en hijgerig achter laag geschoold personeel van super markten en andere amorele vakkenvullers aan gaan, die om haar onblusbare lusten te stillen tijdens de sexuele omgang met haar nauwelijks bekende heren zelfs (voor de door snee evangeliese laag geschoolde burgerman met zijn kantoorbureau in die zeer benauwende nieuwbouwoorzonwoning met bloemetjes behang en een Audi voor de deur, zo als bij schilderes J. te H.), is het uiten van erotische taal tijdens het intieme samen zijn een zware doodzonde, naar goed Bijbels voorbeeld te bestraffen met het uitrukken van de tong alsmede het uitsteken der beide ogen, om daarna de manlijke partij zonder ver doving langzaam te kastrenen en jojo te spelen met de ballen) zogenaamd smerige, voor mij echter doodnormale, woorden in de rooie, bloed doorlopen, opgezette bloemkool oortjes van haar beschonken, door de drank opgehitste, opgegeilde gelegenheids partner uit de kontakt advertentie rubriek, krijgt met een geluids volume van ver over de pijn grens van 120 decibel.

Voer voor sadomasochisten!

De bulderbaan is er niets bij!

Zult U het niet verder vertellen, want namen noemen wij toch niet en wij houden deze brandende, gevoelig liggen de kwestie onder de broeders en zusters des gemenen levens liever intern, achter onze elleboog, om dat het zo'n slechte getuigenis voor de wereld is, begrijpt U wel?

Een enkeling bewonderde me dan wel in het verleden omdat ze zelf liever kunstenaar dan schoolmeester of dominee wilden worden, maar daarnaast heb je die grote massa E.O. familie dombos die nooit jaloers zijn op kunstenaars of hooguit af gunstig op ho mosexuele bruinwerkers en onbenullige, overbetaalde gil- en relnichten zoals Jos Brink of Paul de Leeuw die het tulleviessie scherm vervuilen met hun onsmakelijke, zouteloze, gore praatjes en hun hoerige kontjes.

Daar bedankt een echte machoman zoals Fred van der Wal heel hartelijk voor, die niet eens elke zondag middag in dameslingerie door de tuin walst, alhoewel sommige leden van een gemeente in Heerenveen beweren dat schouwspel zelf geregeld te aan schouwen als zij des nachts ver na twaalf, wanneer zich een en ander schijnt af te spelen in de door het zilveren maanlicht overgoten bosschages bij volle maan, in de heg van onze tuin liggen te loeren.

Ik denk dat ik maar toegang ga vragen!

U brengt mij op een heel aardig idee!

Een beeldende kunstenaar als Ernst Jan E. (die een keer mijn atelier in Amsterdam bezocht en even la ter tot één van de vele homophielterige verloofdes van auteur Gerard van het Reve werd gepromoveerd) werd door de G.G.D. gillend afgevoerd naar het leipespeis omdat hij in zijn gekte met volle flessen sherry van af 15 meter hoogte begon te mikken op mensen die in hun tuintje ontspannen zaten te zonnen en dat neemt niemand, zelfs niet een door het noodlot getroffen toffe bij standstreckende bewoner annex getatoeëerde aap van de licht asociale Staatslieden buurt te Amsterdam.

Ik zie het nog voor me hoe ze Ernst Jan E. kundig in een dwangbuis propten en daarna hardhandig bij zijn hoofdhaar stuiterend de trappen af sleurden (dan moet je maar niet de gek uithangen, boy! Wie niet horen wil moet voelen en waar een wil is, is een weg! Ik onderging slechts gevoelens van leedvermaak! Alwéér een kollega minder! Alleen de weerloze mens fascineert in zijn agonie onder folterende pijnen. Was ik maar een lid van de Staatsveiligheidsdienst van een of andere dictatuur. Kon ik mijn gram halen. Opschoning van het vaderlandse kunstenaarsbestand!).

Het atelier gebouw aan de Tweede Nassaustraat 8 zat vol gesubsidieerde nep- en namaak kunstenaars. Op de dampen van hasj dreef je de gangen uit.

Ze bonden hem vast met leren riemen op een brancard. Ik zag hoe hij genoot van zijn hulpeloze, onderdanige positie. Een onheilige glimlach vol verboden, tegen natuurlijk S.M. genot deed zijn lippen ontuchtig krullen. Een associatie met het wulpse geslachtsdeel van de Spaans ogende Cat, die sensueel gekrulde roos van vlees, drong zich onwil lekeurig aan mij op en daarna kwakten ze hem brullend van het lachen hardhandig in een ambulance auto die met gillende sirenes weg reed.

Een mooiere laatste aftocht voor een artiest kunt U zelf niet verzinnen. Hij was krankzinnig van jaloezie geworden op de beroemde Engelse homofiele kunst schilder David Hockney. Een acute, kunsthistorie verantwoordde psychose.

Het is nooit meer goed gekomen met deze door de contraprestatie over gesubsidieerde jonge man. Hij kocht voor een rijksdaalder ama teuristische schilderijtjes op het Waterlooplein en zette daar zijn handtekening onder en verkocht die prullaria aan de contra prestatieregeling die hem per "kunstwerk" zeven mille uit betaalde, cash in het handje. Dat kon toen allemaal in een kunst klimaat waar softe welzijnswerkers als die salonkommunistiese Amsterdamse baardaap Frits Dijk de dienst uit maakten.

(wordt vervolgd)

© maart 2012, fredvanderwal, BasicPublishing.nl